

רע"פ 7363/16 - נזרוב סטניסלב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7363/16 - א'

כבוד השופט ס' ג'ובראן
נזרוב סטניסלב

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 7.8.2016 בעפ"ת
28108-06-16 שניתן על ידי כבוד השופטת ו' מרוז -
סג"נ; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד איתן סטולר

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגנית הנשיא ו' מרוז) בעפ"ת 28108-06-16 מיום 7.8.2016 במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בפתח תקוה (השופטת ל' שלזינגר שמאי) בפל"א 2234-08-14 מיום 8.5.2016.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגת רכב בהיותו שיכור, לפי סעיף 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. על פי עובדות כתב האישום, נהג המבקש ברכב פרטי בהיותו שיכור. המבקש הורשע בבית משפט השלום לתעבורה על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום במסגרת הסדר טיעון. בית משפט השלום לתעבורה גזר עליו עונש של 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; הופעל עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים שהושת עליו במסגרת הליך אחר, לריצוי באופן חופף; פסילה מקבלת או החזקת רשיון למשך 3 שנים; 3 חודשי שלילת רשיון על תנאי

למשך 3 שנים; וכן הושת עליו קנס בסך 2,500 ש"ח.

בערעורו בפני בית המשפט המחוזי טען המבקש כי יש לבטל את עונש המאסר שהושת עליו וכנגדו להעלות את רכיב המאסר המותנה בעונש, זאת נוכח הליך השיקום שעבר בזמן שחלף ממועד ביצוע העבירה ועד להגשת הערעור, ולאור היעדר ההתייחסות לקיומו של מאסר מותנה נגדו בתסקיר שירות המבחן. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו נוכח עברו התעבורתי של המבקש הכולל הרשעות מרובות בעבירות תנועה, לרבות שתי הרשעות קודמות בעבירות של נהיגה תחת השפעות משקאות משכרים, וכן בשל העובדה שבית המשפט השלום לתעבורה כבר התייחס לקולה לתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו וכן להליך השיקום שעבר, זאת במסגרת קביעת העונש מתוך מתחם הענישה שהוסכם בין הצדדים. מכאן הבקשה שלפניי.

3. בבקשתו טוען המבקש כי שגויה קביעתן של שתי הערכאות הקודמות, לפיה שירות המבחן לא המליץ על הארכת המאסר המותנה וזאת על יסוד העובדה ששירות המבחן לא התייחס לנושא בתסקירו. לעמדתו, אף שתסקיר המבחן לא התייחס לאפשרות הארכת עונש המאסר על תנאי, היות שלשיתו תסקיר שירות המבחן בעניינו היה חיובי, סביר כי שירות המבחן היה ממליץ להאריכו. עוד בעניין זה טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא הזמין תסקיר משלים בעניינו. עוד מדגיש המבקש, את הליכי השיקום הנרחבים שעבר מיום העבירה, אשר כללו פגישות עם פסיכולוג קליני, טיפולים קבוצתיים ב"בית חם" ושיתוף פעולה עם היחידה לטיפול בהתמכרויות. לדידו, חרף ריבוי הרשעותיו בעבירות של נהיגה בשכרות, היה על בית המשפט המחוזי לייחס חשיבות רבה יותר להליך השיקום המשמעותי שעבר.

4. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בבקשה שלפניי לא מצאתי כי עולות שאלות משפטיות עקרוניות בעלות חשיבות כללית כמצוין, או כי קיימים שיקולי צדק חריגים המצדיקים התערבות בית משפט זה. יתרה מזאת, הלכה היא שטענות שעניינן חומרת העונש לא מקימות עילה לדין בגלגול שלישי, למעט במקרים של חריגה משמעותית ממתחם הענישה (רע"פ 1076/16 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.2.2016); רע"פ 9102/15 פאר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.1.2016) רע"פ 6167/11 ספקטור נ' מדינת ישראל (19.2.2012)). חריגה שכזאת לא נטענה, ומכל מקום לא מצאתי שבמקרה שלפניי קיימת חריגה משמעותית ממתחם הענישה.

5. אף לגופו של עניין, לא ראיתי לנכון להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. המערער הורשע, בפעם השלישית, בעבירה של נהיגה בשכרות; מדובר בעבירה אשר התוצאות האפשריות שלה הן קשות ביותר, המחייבת ענישה הולמת (ראו בעניין זה ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל, פסקה 85 לפסק דינו של השופט א' שהם (22.12.2015); ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל, פסקה 64 (13.5.2015); ע"פ 2163/07 סעת נ' מדינת ישראל, פסקה 9 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (17.10.2007)). יתרה מזאת, כאמור, בית המשפט המחוזי התייחס בפסק דינו למרבית הטענות שמעלה המבקש לפניי, לרבות בקשתו לתסקיר נוסף והטענות בדבר השיקום שעבר, וקבע כי עונשו, שהוא קל מהרף המקסימלי שהוסכם על הצדדים במסגרת הסכם הטיעון, הולם את כל אלה. אכן, ההליך השיקומי שעבר המבקש הוא חיובי ויש לקוות שמגמת שיקומו תימשך, אך משהתייחסו הערכאות הקודמות להליך זה לא ראיתי לנכון להוסיף ולהקל בעונשו לאור הליך זה (והשוו: רע"פ 4491/14 סורן נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-10 (29.6.2014); רע"פ 3830/15 בוזגלו נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (8.7.2015)).

6. סוף דבר הבקשה נדחית, משכך, ממילא הבקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה מתייתרת.

ניתנה היום, כ"ג בתשרי התשע"ז (25.10.2016).

ש ו פ ט
